

er foregaaet med det ærede Medlem i den korte Tid, han har helliget sig til det politiske Liv, saa vidunderlige Metamorfofer, at det vilde være at spille Tiden at holde sig op ved nogen Forklaring af et enkelt Fenomen i denne Retning. Man kan snarere med Høilighed imødsæe Fremtiden; thi den Tid er vistnok ikke saa fjern, hvor det ærede Medlem atter vil befinde sig i Modsætning til det, hvortil han nu slutter sig, og i Tilslutning til det, han nu modsætter sig. Men under denne store Enighed mente det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds at kunne forklare den brugte Yttring saaledes, at Folket i Baaben, de væbnede Valgere, Landeværnet, skulde faae deres Betydning til at forsvare Landets Frihed, naar ydre Fjender maatte ville angribe den. Kun det var der tænkt paa, sagde det ærede Medlem, kun dette var den sande og dybe Mening af de citerede Ord. Jeg vil ikke dvæle ved, at denne Forklaring kommer i absolut Modstrid med den Afviselse, som det ærede Medlem for Veile gjorde netop mellem „indadtil“ og „udadtil“; vi ere vel Alle paa det Reue med hinanden om, at ydre Fjender det er, hvad der maa optages under Begrebet „udadtil“, medens, naar man beskæftiger sig med det, som ligger „indadtil“, enhver Tanke om ydre Fjender maa falde bort. Dernæst tror jeg, at det vistnok maa være en giebikkelig For-glemmelse, naar selv det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har talt, som om der kun var en Del af det danske Folk, der vilde reise sig til Modstand mod en ydre Fjende, der vilde angribe vor Frihed. Hvor stor Uoverensstemmelse der end kan være mellem os Alle, haaber jeg dog ikke, at der skulde være nogen Uoverensstemmelse derom, at mod en ydre Fjende, der kom for at angribe vort Land og vort Lands Frihed, vilde det ikke være en Del af det danske Folk, som reiste Modstand, men det hele Folk, uanset hvilken som helst politisk Meningsforskjel der maatte være (Holfstein-Ledreborg: Det har jeg ogsaa sagt!). Nei, det ærede Medlem sagde Intet i den Retning, tværtimod talte det ærede Medlem, som om der var en politisk Side her i Landet, der jevnlig lod forstaa, at man kunde ville paatale eller dog modtage en Understøttelse udenlands fra til Angreb paa Landets Frihed. Det ærede Medlem citerede endogsaa Yttringer, som i den Henseende skulde være brugte i, hvad han kaldte „vore“ Blade. Jeg lader nu staa hen, hvilket af de to politiske Partier, der bedst kan tale om Blade som „sine“ Blade; det vil jeg ikke gaa ind paa. Men det ærede Medlem gav virkelig ikke den fjerneste Grund til at tro, at han betragtede det danske Folk som en solidarisk Enhed lige overfor ydre Fjender, der vilde angribe dets Frihed; tværtimod, han skilte os i to Dele, den ene Del, som med Glæde saae Ulandet blande sig i vore indre Anliggender og støtte Modstanden imod de demokratisk-parlamentariske Forsøg, og en

anden Del, der skulde værne om den saaledes af ydre Magter angrebne danske Frihed. Jeg siger, at den Forskjel existerer ikke. (Holfstein-Ledreborg: Maa jeg bede om Ordet?). Jeg tror, det ærede Medlem har begjært Ordet allerede een Gang; det ærede Medlem er vist lidt for ivrig. Jeg tror, at overfor saadanne ydre Fjender vilde vi Alle danne en fuldstændig sammensluttet Enhed. Men der er ogsaa en anden Del af hans Lantegang, som jeg maa gjøre opmærksom paa, fordi den viser, hvor fuldstændig urimelig det ærede Medlems hele Forklaring af den paagældende Yttring er. Dersom nemlig en ydre Fjende kommer ind i Landet, hvad enten han nu angriber vor Frihed eller noget som helst Andet af det, der er vor Eiendom, hvem er det da, der skal væge os imod ham? Er det Landeværnet, er det „Folket i Baaben“, er det „de væbnede Valgere“? Eller mon det dog ikke først og fremmest skulde blive netop det, som er Hærens Ivoligste, bedste og raskeste Kjerne, selve Limhæren? Maatte vi ikke begynde med at sende ud imod denne Fjende, denne imaginære Fjende, den staaende Del af vor Hær, og først i anden Række vilde det omtalte Landeværn komme til at staa. Nei, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds er ikke saa skjodesløs og ligegyldig med sine Yttringer, ikke saa ulogisk i sin Lantegang, som det ærede Medlem, idet han erklærede sig for hans Meningsfælle og Forsvarer, vilde gjøre ham til; nei, han har sagt meget tydelig og bestemt, hvad der er hans Mening. Han mener, at dette Folk i Baaben skal være et Forsvar ikke imod ydre, men imod indre Fjender; saaledes alene kan og bør hans Ord forstaaes. Derved er altsaa, om jeg tør kalde det saa, det Skærmbrædt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har villet opstille for disse Yttringer, faldet. Jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds var tilstede, saa vilde han heller ikke paa nogen Maade modtage en saadan Udlægning af hans Ord, thi det vilde gjøre hans hele Tanke meningsløs. Han har sagt, at der kunde opstaa Fare for Friheden „indadtil“, hvorved det væbnede Folk skulde optræde som Væge for Friheden. Det er imod disse Ord, at Indsigelserne rettes. Og denne Indsigelse er tilvisse bespøjet. Den Tanke, som glemmer sig bag hine Ord, er for skjæmsvanger og for farlig til at tages leilighedsvis frem og som halv Trusel kastes ud i en Debat, hvor den Ene og Anden let kan lade sig forlede til at sige Mere, end han ret kan staa ved. Denne Tanke er som en farlig Tid; begynd ikke at lege med den. Saa ofte Nogen forsøger paa at spille med den Art Tanke, saa vis dem bort, og naar en Enkelt har brugt saadanne Yttringer som de, der foreligge fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, saa tro ikke, at enten Ridderlighed eller godt Kammeratskab eller nogen politisk Overenskomst nød-